

Justitiedepartementet

Enheten för immaterialrätt och transporträtt

Den internationella upphovsrättsförordningen (1994:193); en kommentar till förordningsändringar som beslutades vid regeringssammanträde den 18 september 2008

Behovet av förordningsändringar

Upphovsrätten är ett område som sedan lång tid i stor utsträckning reglerats genom internationella konventioner. 62 § lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk innehåller ett bemyndigande för regeringen att under förutsättning av ömsesidighet eller om det följer av ett sådant avtal med en främmande stat eller mellanfolklig organisation som riksdagen har godkänt meddela föreskrifter om upphovsrättslagens tillämplighet med avseende på andra länder. Med stöd av detta bemyndigande har bestämmelserna i internationella upphovsrättsförordningen (1994:193) tillkommit. I förordningen finns regler om internationell tillämplighet av den svenska upphovsrättslagen, bl.a. tillämpning på personer med anknytning till länder som tillträtt någon av ett antal internationella konventioner, t.ex. Bernkonventionen för skydd av litterära och konstnärliga verk, Rom-konventionen eller avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätt, det s.k. TRIPs-avtalet.

Den 1 juli 2005 trädde ett stort antal ändringar i upphovsrättslagen i kraft. Huvudskälet till lagändringarna var att se till att svensk rätt uppfyllde kraven i EG-direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället. Ett huvudsyfte med direktivet var i sin tur att samordnat inom EU införliva bestämmelserna i två fördrag antagna inom Världsorganisationen för den intellektuella äganderätten (WIPO), nämligen de år 1996 antagna fördragen WIPO-fördraget om upphovsrätt (WIPO Copyright Treaty, WCT) och WIPO-fördraget om framföranden och fonogram (WIPO Performances and Phonograms Treaty, WPPT).

Såväl det nämnda EG-direktivet som de båda WIPO-fördragen kräver ändringar i förordningsbestämmelserna om internationell tillämplighet av upphovsrättslagen. Det har i samband med lagändringarna bedömts lämpligt att samma anknytningsmoment som för WPPT används för Romkonventionen (se prop. 2004/05:110 s. 362 f.). Detta kräver ändringar även i bestämmelserna om internationell tillämplighet med anledning av Romkonventionen. Det finns även ytterligare ett antal ändringar som av olika skäl behöver göras i de aktuella förordningsbestämmelserna. Förordningsändringarna bör sättas i kraft först samtidigt som Sveriges anslutning till WCT och WPPT får verkan, vilket sker tre månader efter det att ratifikationsinstrumenten har deponerats hos WIPO (artikel 21 WCT och artikel 30 WPPT). Ratifikation ska ske samordnat och samtidigt av EG och EU:s medlemsstater. När detta kommer att ske är ännu inte bestämt, dock finns det indikationer på att det nu inte bör dröja så mycket längre. Förordningsändringarna bör därför sättas i kraft vid en tidpunkt då det kan beräknas att Sverige blivit anslutet till WCT och WPPT. Detta datum får därefter bevakas och vid behov skjutas fram.

Kommentar till förordningsändringarna

6 §

Paragrafen motsvarar helt den tidigare 7 §. Den tidigare 6 §, som tagits bort, var en länderuppräkningsavseende de länder som den 1 april 1994 ingick i Bernunionen. Länderuppräkningsarna i förordningen har varit konstruerade så att de hänfört sig till ett visst bestämt datum, t.ex. i fallet med Bernunionen den 1 april 1994. Uppdateringar har skett ytterst sällan. Mot denna bakgrund har länderuppräkningsarna inte fyllt någon större praktisk funktion. Alla sådana bestämmelser har därför nu tagits bort. Förteckningar över länder anslutna till de olika konventionerna finns för Bernunionen, Romkonventionen, WCT och WPPT på WIPO:s hemsida www.wipo.int, för Världskonventionen om upphovsrätt på UNESCO:s hemsida www.unesco.org, för den Europeiska televisionsöverenskommelsen på Europarådets hemsida, www.coe.int, samt för TRIPs-avtalet på WTO:s hemsida, www.wto.int.

7 – 10 §§

Paragraferna motsvarar med några mindre redaktionella ändringar de tidigare 8–10 och 12 §§. Den tidigare 11 § innehöll en länderuppräknings som tagits bort. Skälen för detta, se under 6 §.

11 §

Paragrafen motsvarar i vissa delar första och andra styckena av den tidigare 13 §. Bestämmelserna som rör Romkonventionen har nu delats upp på tre paragrafer, varav den första rör den internationella tillämpningen av 45 § upphovsrättslagen, dvs. bestämmelserna om utövande konstnärer. Det kan anmärkas att vad gäller svenska utövande

konstnärer grundas dessas rättigheter direkt på upphovsrättslagen (45 och 61 §§) och inte på IURF.

I punkt 1 återfinns bestämmelser som helt motsvarar bestämmelserna i den tidigare 13 § första stycket.

Punkt 2 är ny. Av artikel 4.b och 5.1.b Romkonventionen följer att framföranden som finns på en ljudupptagning som har gjorts i ett konventionsland ska ha skydd. De flesta av dessa framföranden får skydd genom det som föreskrivs i punkten 1, dvs. skydd för framföranden som gjorts i ett konventionsland, eftersom framförandet normalt äger rum på samma ställe som där ljudupptagningen görs. Man kan dock tänka sig fall då ett framförande t.ex. sänds via radio från ett icke-konventionsland till ett konventionsland där en ljudupptagning görs. Enligt Romkonventionen ska då ljudupptagningen ha skydd och därmed också framförandet i ljudupptagningen. Sådana situationer täcks inte av punkten 1 men däremot av den nya punkt 2.

Punkt 3 är ny. Bakgrunden är följande. I prop. 2004/05:110 konstaterades på s. 365 f. att det inte var möjligt för Sverige enligt WPPT att göra samma förklaring som Sverige sedan gammalt hade enligt artikel 17 Romkonventionen om att endast tillämpa upptagningskriteriet för fonogramproducenter och vid tillämpning av artikel 16.1.a.iii och iv upptagningskriteriet i stället för nationalitetskriteriet. Vidare ansågs i denna prop. att det inte vore lämpligt att ha olika anknytningsmoment enligt Romkonventionen och WPPT. Det drogs därför slutsatsen att förklaringen enligt artikel 17 skulle dras tillbaks och att Sverige i stället skulle göra en reservation enligt artikel 5.3 om att inte tillämpa utgivningskriteriet för fonogramproducenterna. Resultatet blir att Sverige för fonogramproducenter ska tillämpa *upptagnings- och nationalitetskriterierna*. Detta får effekter även för utövande konstnärer eftersom ett av deras anknytningsmoment enligt såväl Romkonventionen som WPPT är att skydd ska ges till framföranden som finns intagna i ett fonogram (dvs. ljudupptagning) som har skydd (se Romkonventionen artikel 4.b som hänvisar till artikel 5 samt WPPT artikel 3 som övertar Romkonventionens anknytningsmoment).

Mot denna bakgrund har bestämmelsen om när utövande konstnärer ska få skydd utökats så att skydd ges även när ett framförande finns intaget i ett fonogram vars framställare har nationalitetsanknytning till ett Romkonventionsland.

Även punkt 4 är ny. Av 4.c i Romkonventionen framgår att "levande" framföranden i skyddade radio- och TV-sändningar ska skyddas enligt konventionen. Skyddade radio- och TV-sändningar är enligt artikel 6 i samma konvention sådana som sänds från en konventionsstat eller där sändarföretaget har sitt säte i en konventionsstat. År 1986 drog Sverige tillbaka en förklaring enligt artikel 6.2 Romkonventionen. Sverige åtog

sig därigenom att ge radio- och TV-företag skydd såväl när utsändningen ägt rum i ett Romkonventionsland som när ett sådant företag har säte i ett Romkonventionsland. I anslutning till detta tillbakadragande ändrades IURF så att radio- och TV-företag fick det angivna skyddet. Däremot gjordes inte då någon ändring i fråga om de utövande konstnärerna. Ett av de utövande konstnärernas anknytningsmoment är att skydd ska ges när ett "levande" framförande ingår i en skyddad radio- eller TV-sändning. Utövande konstnärer från andra Romkonventionsländer än Sverige har i detta hänseende tidigare endast haft skydd om framförandet ingår i en utsändning som gjorts i ett Romkonventionsland. De har nu fått skydd även för fall då ett *framförande ingår i en utsändning som sänds från ett Romkonventionsland eller av ett radio- eller TV-företag som har säte i ett Romkonventionsland*. Vissa av de situationer som täcks av punkt 4 täcktes redan tidigare av den bestämmelse som nu återfinns i punkt 1. Den nya punkt 4 uppfyller dock på ett tydligare sätt förpliktelserna enligt Romkonventionen.

Andra stycket: Motsvarande bestämmelse finns i andra stycket i den tidigare 13 §. De ändringar som gjorts är endast redaktionella och har gjorts med anledning av de ändringar i 45 § upphovsrättslagen som trädde i kraft den 1 juli 2005.

12 §

Paragrafen är ny. Bestämmelserna motsvarar dock det som i den tidigare lydelsen av 13 § gällde 48 § upphovsrättslagen. I andra stycket har några redaktionella ändringar gjorts med anledning av ändringarna i 48 § upphovsrättslagen som trädde i kraft den 1 juli 2005. Spridning exkluderades redan tidigare från de rättigheter som radio- och TV-företag med anknytning till Romkonventionsland har och nu har även den nya on-demandrätten tagits bort. Anledningen är att Romkonventionen inte ger radio- och TV-företagen dessa rättigheter. (On-demandrätten är rätten att tillåta att upptagningar överförs till allmänheten på ett sådant sätt att enskilda kan få tillgång till ljudupptagningarna från en plats och vid en tidpunkt som de själva väljer)

13 §

Paragrafen är ny. Bestämmelserna om ersättningsrätt enligt artikel 12 i Romkonventionen har nu samlats i en egen paragraf. De motsvarar i viss utsträckning bestämmelserna i den tidigare lydelsen av 13 § tredje stycket. Där formulerades ersättningsrätten så att den anknöt till 47 § upphovsrättslagen. Det angavs att 47 § upphovsrättslagen skulle tillämpas på ljudupptagningar med vissa typer av anknytning till Romkonventionsländer. Eftersom 47 § upphovsrättslagen numera, till skillnad från vad som gällde vid bestämmelsens ursprungliga tillkomst, inte ger några självständiga rättigheter utan utgör en tvångslicens avseende de utövande konstnärernas och ljudproducenternas rättigheter är den konstruktionen inte lämplig. I stället har nu direkt i IURF angivits att utövande konstnärer och ljudproducenter med vissa typer av

anknytning till Romkonventionsländer ska ha en sådan ersättningsrätt som Romkonventionen föreskriver.

Första och andra stycket anger grundförutsättningarna för ersättningsrätten. Rätt till ersättning ges i de situationer som räknas upp i artikel 12 i Romkonventionen, vilket överensstämmer med vad som före den 1 juli 2005 berättigade till ersättning vid utnyttjande enligt tvångslicensen i 47 § upphovsrättslagen. Sedan den 1 juli 2005 omfattas inte längre on-demandöverföringar av den rätt till ersättning som följer av 47 § upphovsrättslagen. Det beror på att dessa numera ligger helt kvar i ensamrätten för svenska utövande konstnärer och fonogramframställare och alltså inte omfattas av tvångslicensen. Romkonventionen uppställer däremot inte något krav på en sådan ensamrätt och det följer av 11 § andra stycket ovan att Sverige inte heller ger en sådan ensamrätt. I stället kräver alltså artikel 12 Romkonventionen en ersättningsrätt även i on-demandfallen, vilket nu har föreskrivits i 13 §. Man kan tänka sig situationer när anknytning för samma person finns såväl till ett Romkonventionsland som till ett WPPT-land. Vad gäller on-demandförfoganden blir det i ett sådant läge on-demandrätten som kommer att gälla eftersom det är en starkare rättighet. Konsekvensen blir alltså att i förhållande till sådana personer finns inte någon möjlighet att utan tillstånd använda sig av ljudupptagningen vid on-demandförfoganden.

Precis som tidigare ges såväl utövande konstnärer som fonogramframställare ersättningsrätt. Ersättningsrätten ska hanteras på samma sätt som enligt 47 § upphovsrättslagen, vilket framgår genom hänvisningen till andra – fjärde styckena i den bestämmelsen.

Som anknytningsmoment har i första stycket punkt 2 införts nationalitetskriteriet. Detta är en följd av att Sverige inte längre kommer att ha kvar en förklaring enligt artikel 17 Romkonventionen om att tillämpa upptagningskriteriet i stället för nationalitetskriteriet såvitt avser artikel 16.1.a.iii och iv. I stället kommer Sverige att göra en reservation enligt artikel 16.1.a.iii om att enbart tillämpa nationalitetskriteriet för ersättningsrätten. Dock är avsikten att utan folkrättslig förpliktelse på frivillig basis ändå fortsätta tillämpa även upptagningskriteriet, vilket framgår av första stycket punkt 1.

Anledningen till dessa åtgärder är att Romkonventionen – när förklaring enligt artikel 17 saknas – endast öppnar för krav på reciprocitet i förhållande till nationalitetskriteriet (se artikel 16.1.a.iv). Vid ett frivilligt fortsatt tillämpande av upptagningskriteriet är dock bedömningen att Sverige också kan fortsätta ställa krav på reciprocitet i förhållande till upptagningskriteriet. När det gäller nationalitetskriteriet har reciprocitetskravet sin grund i Sveriges förklaring enligt artikel 16.1.a.iv, såsom den kommer att kvarstå efter det att förklaringen enligt artikel 17 har dragits tillbaka. Reciprocitetskravet finns i sista stycket. Detta

uttrycktes tidigare på så sätt att ett antal länder som inte tillämpade motsvarande regler undantogs. Reciprociteten har nu uttryckts mer generellt och bestämmelsen har utformats i överensstämmelse med artikel 16.1.a.iv Romkonventionen. Bestämmelsen innebär att ersättning endast ska betalas ut till en utövande konstnär eller en fonogramframställare från en annan konventionsstat i sådan omfattning och under sådan tid som den andra staten ger ersättningsrätt till utövande konstnärer och/eller fonogramframställare med anknytning till Sverige. Att det räcker att den andra staten endast ger ersättning till en av grupperna för att båda grupperna ska ha rätt till ersättning här följer direkt av Romkonventionen och har gällt för svensk del även tidigare. Tolkningen i övrigt av reciprocitetskravet får ske i praxis.

På samma sätt som enligt 47 § femte stycket upphovsrättslagen är ersättningsbestämmelserna i 13 § IURF inte tillämpliga på ljudfilm. Precis som tidigare har också vissa inskränkingsbestämmelser gjorts tillämpliga i förhållande till ersättningsrätten. Detta har nu uttryckts genom att det i tredje stycket föreskrivs att rätten till ersättning enligt första stycket inte gäller ljudfilm och att de inskränkingsbestämmelser som anges i 45 § tredje stycket och 46 § tredje stycket upphovsrättslagen ska tillämpas i de fall som avses i 13 § IURF.

14 §

Paragrafen innehåller samma typ av bestämmelser som tidigare, dvs. en s.k. skyddstidsjämförelse som innebär att utländska rättighetshavare endast får skydd om de alltså har skydd i sitt hemland. De ändringar som gjorts beror dels på att den paragrafhänvisning som fanns blivit inaktuell då bestämmelserna nu finns i nya paragrafer, dels på att vissa nya grupper av rättighetshavare nu givits rättigheter där en skyddstidsjämförelse också behöver göras. På samma sätt som framhållits ovan under 11 § berörs inte heller i detta fall svenska rättighetshavare av bestämmelsen eftersom de grundar sina rättigheter direkt på upphovsrättslagen (45 och 61 §§) och inte på IURF.

15 – 20 §§

Paragraferna motsvarar i sak de tidigare 16 samt 18 – 22 §§. Några redaktionella ändringar har dock gjorts i vissa av paragraferna som en följd av ändringarna i 45 och 48 §§ upphovsrättslagen den 1 juli 2005. De nu upphävda tidigare lydelseerna av 15 och 17 §§ innehöll länderuppräknings av den typ som generellt nu tagits bort i IURF.

21 §

Paragrafen, som är ny, är en nödvändig anpassning för att Sverige ska kunna tillträda WCT. I paragrafen anges när utländska verk ska få skydd till följd av fördraget. Eftersom WCT i relevanta delar hänvisar tillbaka till de materiella bestämmelserna i Bernkonventionen, har bestämmelsen utformats i enlighet med IURF:s bestämmelser om internationell tillämplighet av Bernkonventionen (2 § IURF). En skillnad i förhållande

till 2 § är dock att även bestämmelserna om skydd för tekniska åtgärder och för elektronisk information om rättighetsförvaltning i upphovsrättslagen ska tillämpas på de utländska verken. Sådana bestämmelser omfattas nämligen av WCT men inte av Bernkonventionen.

WCT tillåter till skillnad från Bernkonventionen även organisationer att ansluta sig till fördraget. Det har emellertid inte ansetts nödvändigt att särskilt specificera detta i bestämmelserna. I detta avseende har bestämmelserna till följd av TRIPs-avtalet, som också tillåter organisationer att ansluta sig, tjänat som modell (se 16-20 §§).

22 §

Paragrafen är ny och föranleds av tillträdet till WCT. Eftersom WCT hänvisar till de materiella bestämmelserna i Bernkonventionen har det bedömts lämpligt att införa samma reglering avseende WCT i IURF som sedan tidigare finns avseende Bernkonventionen. En hänvisning har därför gjorts till bestämmelserna i 3 och 4 §§. Paragrafen är utformad efter mönster av 17 § som är en följd av TRIPs-avtalet.

23 §

Paragrafen är ny och föranleds av tillträdet till WCT. Sedan tidigare gäller att man ansett att bestämmelserna till följd av Bernkonventionen bör gälla även fotografiska bilder, trots att konventionen inte kräver det (se 5 §). Detsamma gäller nu i fråga om WCT (jfr även 9 §). Den tidigare lydelsen av 23 § innehöll en länderuppräknings av den typ som nu generellt tagits bort.

24 §

Paragrafen, som är ny, är en nödvändig anpassning för att Sverige ska kunna tillträda WPPT. WPPT har samma regler om anknytningsmoment som Romkonventionen, men skyddar endast utövande konstnärer och fonogramframställare, och alltså inte radio- och TV-företag. Sverige ska i samband med tillträdet avge en förklaring enligt artikel 3.3 i WPPT i förening med artikel 5.3 i Romkonventionen att Sverige inte avser ge fonogramframställare skydd på grundval av utgivningskriteriet. Detta innebär att Sverige (i likhet med vad som gäller till följd av de reservationer som Sverige nu också kommer att ha enligt Romkonventionen) ska tillämpa nationalitetskriteriet och upptagningskriteriet som anknytningsmoment för fonogramframställare enligt WPPT. Precis som enligt Romkonventionen får detta också effekt för utövande konstnärer såvitt gäller anknytningsmomentet ”framföranden som upptagits på fonogram skyddade enligt fördraget”.

24 § behandlar utövande konstnärer. Bestämmelserna i första stycket är likadana som motsvarande bestämmelser avseende Romkonventionen i 11 § ovan. De innebär till att börja med att upphovsrättslagens bestämmelser om skydd för utövande konstnärer ska gälla för

framföranden som har gjorts i ett fördragsland och för framföranden i en ljudupptagning som har gjorts i ett fördragsland (upptagningskriteriet). Dessutom innebär bestämmelserna att 45 § upphovsrättslagen ska gälla även för framföranden i en ljudupptagning vars framställare är medborgare eller har sin vanliga vistelseort i eller är en juridisk person från ett fördragsland (nationalitetskriteriet). Slutligen kommer bestämmelserna i 45 § upphovsrättslagen även att tillämpas på "levande" framföranden som ingår i en radio- eller TV-sändning av ett radio- eller TV-företag som har sitt säte i ett fördragsland. Radio- och TV-sändningar som sådana har inte något skydd enligt WPPT. Enligt Jörg Reinbothes och Silke von Lewinskis kommentar the WIPO Treaties 1996, Reed Elsevier (UK) Ltd 2002 s. 273 bör dock hänvisningen från artikel 3 WPPT till artikel 4.c Romkonventionen tolkas så att utövande konstnärer ska ha skydd för "levande" framföranden i radio- och TV-sändningar som sänts ut från ett fördragsland eller som sänts ut av radio- eller TV-företag med säte i ett fördragsland. Denna tolkning har bedömts som rimlig. Vad gäller "levande" framföranden i radio- och TV-sändningar som sänts ut från ett fördragsland täcks dessa av punkt 1. Motsvarande författningsteknisk konstruktion finns i 11 § vad gäller Romkonventionen.

I andra stycket undantas vissa förfoganden som inte omfattas av WPPT från internationell tillämpning. Motsvarande modell har använts i 11 § beträffande internationell tillämpning på grund av Romkonventionen. I förhållande till Romkonventionen ger dock WPPT vissa ytterligare rättigheter, nämligen spridning i form av överlåtelse eller uthyrning och överföring on-demand. Dessa rättigheter har därför inte tagits bort i 24 § andra stycket. Som nämnts under 13 § ovan kan man tänka sig situationer när anknytning för samma person finns såväl till ett Romkonventionsland som till ett WPPT-land. Vad gäller on-demandförfoganden blir det i ett sådant läge on-demandrätten som kommer att gälla eftersom det är en starkare rättighet. Konsekvensen blir alltså att i förhållande till sådana personer finns inte någon möjlighet att utan tillstånd använda sig av ljudupptagningen vid on-demandförfoganden.

Precis som enligt WCT gäller enligt WPPT att de utövande konstnärerna också ska ha skydd för tekniska åtgärder och för elektronisk information om rättighetsförvaltning. Detta gäller genom hänvisningen till "45 § upphovsrättslagen och till denna anslutande bestämmelser". 52 h § upphovsrättslagen hänvisar till 45 § och ansluter således till den bestämmelsen. Ersättningsrätten enligt artikel 15 WPPT regleras separat i 26 §.

25 §

I 25 § finns bestämmelser om tillämplighet av upphovsrättslagens regler för fonogramframställare med anknytning till ett WPPT-land. När det gäller exemplarframställning finns sedan tidigare bestämmelser om

internationell tillämplighet direkt i upphovsrättslagen (61 §). Där anges att bestämmelserna i 46 § upphovsrättslagen om eftergörande (dvs. exemplarframställning) gäller alla ljudupptagningar (dvs. helt oavsett ursprung). Romkonventionen ger inte fonogramframställare några rättigheter utöver exemplarframställning och ersättningsrätt. WPPT ger dock fonogramframställarna vissa rättigheter därutöver. Här behövs därför en särskild bestämmelse om fonogramframställarna.

Bestämmelserna i första stycket innebär att utöver vad som redan gäller enligt 61 § upphovsrättslagen ges skydd dels för ljudupptagningar som har gjorts i ett fördragsland (upptagningskriteriet), dels för ljudupptagningar vars framställare är medborgare eller har sin vanliga vistelseort i eller är en juridisk person från ett fördragsland (nationalitetskriteriet).

I andra stycket har vissa förfoganden som inte omfattas av WPPT undantagits från internationell tillämpning (jfr artiklarna 11-14 WPPT). Motsvarande modell har använts i 11, 12 och 24 §§ ovan. Utöver exemplarframställningsrätten har fonogramframställare givits spridningsrätt såvitt avser överlåtelse eller uthyrning och rätt till on-demandöverföringar. Dessa rättigheter har således inte tagits bort i andra stycket. Som nämnts under 13 § ovan kan man tänka sig situationer när anknytning för samma person finns såväl till ett Romkonventionsland som till ett WPPT-land. Vad gäller on-demandförfoganden blir det i ett sådant läge on-demandrätten som kommer att gälla eftersom det är en starkare rättighet. Konsekvensen blir alltså att i förhållande till sådana personer finns inte någon möjlighet att utan tillstånd använda sig av ljudupptagningen vid on-demandförfoganden. Även skydd för tekniska åtgärder och för elektronisk information om rättighetsförvaltning ska gälla för fonogramframställarna enligt WPPT. Detta gäller genom hänvisningen till "46 § upphovsrättslagen och till denna anslutande bestämmelser". 52 h § upphovsrättslagen hänvisar till 46 § och ansluter således till den bestämmelsen. Ersättningsrätten enligt artikel 15 WPPT regleras separat i 26 §.

26 §

I denna paragraf ges en ersättningsrätt i vissa fall för utövande konstnärer och fonogramframställare med anknytning till en fördragspart. Bestämmelsen är en följd av artikel 15 i WPPT. På samma sätt som motsvarande bestämmelse för Romkonventionen, 13 § ovan, har bestämmelsen formulerats som en ren ersättningsrätt och har alltså inte som 47 § upphovsrättslagen konstruerats som en tvångslicens. Skälet till det är att WPPT liksom Romkonventionen endast omfattar vissa grundrättigheter och att några av de grundrättigheter som svensk rätt ger närstående rättighetshavare därför har tagits bort för de utländska rättighetshavarna (se 24 § andra stycket och 25 § andra stycket samt artiklarna 6-14 i WPPT). I stället har de då i vissa situationer en ersättningsrätt (artikel 15). Det ges enligt WPPT inte någon

ersättningsrätt vid sådan överföring till allmänheten som sker on-demand. Detta beror på att sådan överföring ligger inom ensamrätten för WPPT-rättighetshavare. En sådan ensamrätt återfinns också i 24 och 25 §§ ovan. På samma sätt som i 13 § ovan föreskrivs vidare att rätten till ersättning inte gäller ljudfilm (jfr 47 § femte stycket upphovsrättslagen) samt att vissa inskränkingsbestämmelser i upphovsrättslagen ska gälla även i förhållande till ersättningsrätten.

Liksom beträffande länder anslutna till Romkonventionen ställs ett krav på ömsesidighet för att ersättningsrätten ska gälla i förhållande till andra fördragsparter. Möjligheterna att ställa upp ett krav på reciprocitet följer direkt av artikel 4.2 i WPPT. Någon reservation från Sverige är således inte nödvändig och ska därför inte avges vad gäller ersättningsrätten enligt WPPT. Reciprocitetskravet finns i sista stycket och anger att rätten till ersättning endast gäller i den omfattning och under den tid som det andra landet ger en rätt till ersättning för användning av ljudupptagningar med anknytning till Sverige. Till skillnad från enligt Romkonventionen finns enligt WPPT inte något uttalat krav på att bortse från skillnader i form av att det andra landet endast ger en av de möjliga grupperna ersättningsrätt. Vid tolkningen av reciprocitetskravet bör utgångspunkten vara den notifiering som det aktuella andra landet kan ha gjort enligt 15.3 WPPT. Den närmare tillämpningen av reciprocitetskravet får därutöver utvecklas i rättspraxis.

31 – 32 §§

Paragraferna är nya men motsvarar i stort de tidigare lydelserna av 24 – 25 §§. Vissa redaktionella ändringar har dock gjorts samt vissa tillägg till följd av tillträdet till WCT respektive WPPT.